

Trgovački sud u Splitu Split

Poslovni broj: P-348/2025-2

Tužitelj: **Robert Županović**, OIB 39962259454, Kaštel Sućurac, Put Dragočeva 60, zastupan po punomoćniku Marijo Lovrić, odvjetnik u Zagrebu

Tuženici: **ad.1.SARA DOUZZAN**, OIB: 66928457090, Kaštel Sućurac, Gospin put 66 zastupana po punomoćnici Ani Jurić, odvjetnici iz Splita
ad.2.NOA JEDRENJE d.o.o. OIB: 82659251081, Solin, Kralja Zvonimira 56
ad.3. DIRECT DRIVE d.o.o., OIB: 61504566537, Solin, Kralja Zvonimira 56
ad.4. CASH FLOW d.o.o. u stečaju, OIB: 41951110581, Solin, Kralja Zvonimira 56
ad.5. ISLAND HOPPING ADVENTURES j.d.o.o., OIB: 73528812613, Kralja Zvonimira 56, Solin
ad.6.NAUTICAL CONSULTING d.o.o., OIB: 94848941044, Kralja Zvonimira 56, Solin
zastupan po punomoćnici Ani Jurić, odvjetnici iz Splita
ad.7. RELAX ZONE d.o.o., OIB: 78415507527, Kralja Zvonimira 56, Solin
zastupana po punomoćnici Ani Jurić, odvjetnici iz Splita

PODNEŠAK TUŽENIKA ad.1.ad.6. i ad.7.

I.

Tuženici ad. I., VI. i VII. su zaprimili podnesak tužitelja od 22. prosinca 2025. godine, te se ovim putem očituju na način kako slijedi.

II.

Tuženici u cijelosti osporavaju navode iz istog kao pravno neosnovane, činjenično nedokazane, te međusobno proturječne.

Iz sadržaja tužbe i podneska od 22.12.2025. godine proizlazi da tužitelj ne raspolaže činjenicama i dokazima koji bi potkrijepili njegove tvrdnje, već svoje zahtjeve temelji na pretpostavkama, konstrukcijama i osobnim procjenama koje nisu potkrijepljene relevantnom dokumentacijom.

Osobito je to razvidno u dijelu u kojem tužitelj iznosi visinu navodne kupoprodajne cijene poslovnih udjela, pri čemu sam navodi da ne raspolaže ugovorom, da ga nije vidio te da ne raspolaže dokazima o izvršenim isplatama.

Takvo postupanje protivno je pravilima o teretu dokazivanja iz Zakona o parničnom postupku, prema kojima je svaka stranka dužna iznijeti činjenice na kojima temelji svoj zahtjev i predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju, što izrijeком proizlazi iz članka 106. stavka 4. Zakona o parničnom postupku. Naime, sudski postupak ne služi pribavljanju osnovne činjenične podloge koja mora postojati već u trenutku podnošenja tužbe.

Istodobno, tužitelj zanemaruje odlučnu činjenicu da je bio upoznat s predmetnom transakcijom prijenosa poslovnih udjela te da je na istu dao suglasnost, što proizlazi iz javnobilježnički ovjerene izjave na koju su tuženici već ukazali i dostavili prilikom podnošenja odgovora na tužbu.

Postojanje takve izjave dovodi u pitanje navode o neupućenosti tužitelja, kao i tvrdnje o navodnoj tajnosti postupanja tuženice ad. I., pri čemu postoji očito nesuglasje između sadržaja ranije dane izjave i navoda iznesenih u ovom postupku.

Takvu okolnost, odnosno proturječnost u navodima samog tužitelja sud, je dužan cijeliti prilikom ocjene vjerodostojnosti navoda stranaka sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku.

III.

Nadalje, tijekom postupka tužitelj je povukao tužbu protiv više tuženika, i to protiv trgovačkih društava CASH FLOW d.o.o., ISLAND HOPPING ADVENTURES j.d.o.o. i DIRECT DRIVE d.o.o., čime je izmijenjen opseg postupka u odnosu na prvotno postavljeni tužbeni zahtjev, a što potvrđuje da tužbeni zahtjev u početnoj fazi nije bio jasno određen niti utemeljen na precizno utvrđenim činjenicama.

U pogledu materijalno pravne osnove zahtjeva, tužitelj polazi od pretpostavke da predmetni poslovni udjeli i sredstva ostvarena njihovim otuđenjem predstavljaju bračnu stečevinu, zanemarujući zakonsku razliku između bračne stečevine i vlastite imovine bračnih drugova.

Naime, sukladno članku 36. stavku 1. Obiteljskog zakona, bračna stečevina je imovina koju su bračni drugovi stekli radom za vrijeme trajanja bračne zajednice ili koja potječe iz te imovine, dok imovina stečena po drugoj osnovi ne ulazi automatski u režim bračne stečevine.

Teret dokazivanja tih okolnosti leži na tužitelju, a takvi dokazi od strane tužitelja nisu podneseni, navedeni niti je na iste ukazano.

Za razliku od tužitelja, tužena pod ad. 1) je iznijela konkretne navode o porijeklu sredstava za osnivanje i razvoj trgovačkih društava, ukazujući da ista potječu iz njene vlastite imovine, dok tužitelj nije imao stvarni doprinos poslovanju tih društava u opsegu koji bi mogao biti pravno relevantan za nastanak bračne stečevine.

IV.

Nadalje, u odnosu na tuženike ad. VI. i VII., ističe se da društvo s ograničenom odgovornošću predstavlja samostalnu pravnu osobu, dok poslovni udjel predstavlja imovinsko pravo člana društva. Imovina društva pripada isključivo društvu kao pravnoj osobi, a ne njegovim članovima.

Slijedom toga, eventualna prava tužitelja mogu se odnositi isključivo na poslovne udjele, a ne na trgovačka društva niti na njihovu imovinu.

S tim u vezi, u odnosu na tuženike ad. VI. i VII. ponovo se ističe prigovor promašene pasivne legitimacije.

Naime, iz pravne prirode poslovnog udjela proizlazi da je nositelj prava na poslovni udjel njegov imatelj kao član društva, dok trgovačko društvo nije nositelj tog prava niti može biti obveznik u odnosu na zahtjev za utvrđenje bračne stečevine.

Tužbeni zahtjev koji je podnesen protiv trgovačkih društava kao pravnih osoba nije u skladu s pravnom prirodom spornog odnosa, odnosno o istome se ne može raspravljati u postupku za utvrđenje i diobu bračne stečevine.

Takva neusklađenost tužbenog zahtjeva predstavlja nedostatak u smislu članka 186. Zakona o parničnom postupku, budući da tužba ne sadrži pravno dopušten i provediv zahtjev prema tim tuženicima.

Dakle, radi se o nedostatku koji onemogućava postupanje u tom dijelu, slijedom čega su ispunjene pretpostavke za odbačaj tužbe u odnosu na tuženike ad. VI. i VII. sukladno članku 109. Zakona o parničnom postupku.

V.

Nadalje, u odnosu na prijedlog za određivanje privremene mjere, tuženici ističu da nisu ispunjene pretpostavke iz članka 344. Ovršnog zakona.

Tužitelj nije učinio vjerojatnim postojanje tražbine, budući da ista u cijelosti ovisi o prethodnom utvrđenju pravne naravi predmetne imovine, koje nije provedeno niti je utvrđeno.

Nadalje, nije učinjena vjerojatnom niti konkretna opasnost da bi ostvarenje tražbine bilo onemogućeno ili znatno otežano.

Posebno se ističe da je prijedlog za određivanje privremene mjere u odnosu na tuženike ad. VI. i VII. pravno nedopušten.

Naime, kako navedeni tuženici nisu pasivno legitimirani u ovom postupku, prema njima ne može postojati niti tražbina koja bi se osiguravala privremenom mjerom.

Privremena mjera može se odrediti isključivo u odnosu na subjekt koji može biti nositelj obveze iz utuženog pravnog odnosa.

U situaciji kada takva pretpostavka ne postoji, prijedlog za određivanje mjere je nedopušten.

Osim toga, predložena mjera predstavlja ne srazmjerno zadiranje u poslovanje trgovačkih društava, bez prethodno utvrđene pravne osnove samog zahtjeva. Time bi se tuženicama ad. VI. i VII. nanijela izravna i nepopravljiva šteta u obavljanju njihove registrirane djelatnosti, iako za takvo ograničenje ne postoji nikakva osnova.

Slijedom svega navedenog, razvidno je da tužbeni zahtjev u odnosu na tuženike ad. VI. i VII. nije dopušten, budući da nije usmjeren protiv osobe koja može biti nositelj obveze iz utuženog pravnog odnosa, dok je prijedlog za određivanje privremene mjere u odnosu na iste tuženike neosnovan i nedopušten.

VI.

Stoga se predlaže da sud žurno, već u prethodnoj fazi postupka, u odnosu na tuženike ad. VI. i VII. donese rješenje kojim se tužba odbacuje kao nedopuštena, a prijedlog za određivanje privremene mjere odbija.

U odnosu na preostali dio tužbenog zahtjeva, tuženici ustraju u osporavanju njegove osnovanosti iz svih ranije iznesenih razloga, uz prijedlog da sud, nakon provedenog postupka, donese presudu kojom se tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan u cijelosti, uz obvezu tužitelja na naknadu parničnog troška tuženicama.

Troškovnik:

Podnesak (Tbr 7.1.i Tbr. 40. po OT)	1.848,00 EUR
---	--------------

Tuženici ad.1., ad.6. i ad.7. – po punomoćniku